

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: J.P.**, bytem ..., zastoupeného JUDr. Pavlem Zálišem, advokátem se sídlem Nádražní nám. 299, Mariánské Lázně, proti **žalovanému:** Policie České republiky, Policejní prezidium České republiky, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 17. 8. 2016, čj. PPR-4944-51/ČJ-2013-990131,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobce byl propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“ nebo „ZSP“) [rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 1. 2. 2013, č. 53/2013, ve spojení s rozhodnutím policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 17. 8. 2016, čj. PPR-4944-51/ČJ-2013-990131].

Podle § 42 odst. 1 písm. d) ZSP příslušník musí být propuštěn, jestliže porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.

II. Předchozí řízení

Rozhodnutím ve věcech služebního poměru ze dne 1. 2. 2013, č. 53/2013, ředitel Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje propustil podle § 42 odst. 1 písm. d) ZSP žalobce ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky s tím, že služební poměr skončí podle § 42 odst. 5 písm. a) uvedeného zákona dnem doručení tohoto rozhodnutí.

Proti tomuto rozhodnutí služebního funkcionáře podal žalobce odvolání. Rozhodnutím ve věcech služebního poměru ze dne 25. 6. 2013, čj. PPR-4944-9/ČJ-2013-990131, policejní prezident podle § 190 odst. 8 ZSP změnil rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 1. 2. 2013, č. 53/2013, tak, že do výroku doplnil text „pro jednání spočívající v tom, že v přesně nezjištěné době od 17. do 22. dubna 2012 v obci Stará Voda poblíž domu č. p. 177 společně s P.P. a L.P. úmyslně odcizili odstavené nepojízdné osobní motorové vozidlo tovární značky Škoda Octavia combi, státní poznávací značky ..., modrozelené barvy, ve vlastnictví poškozené J. G. a to přesto, že si byli vědomi toho, že jim předmětné vozidlo nenáleží, a s tímto vozidlem naložili dle svého uvážení“ a v dalším napadené rozhodnutí potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí policejního prezidenta podal žalobce žalobu vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. 57A 105/2013.

Rozsudkem ze dne 25. 3. 2015, čj. 57A 105/2013-55, Krajský soud v Plzni rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 25. 6. 2013, čj. PPR-4944-9/ČJ-2013-990131, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Rozsudkem ze dne 28. 12. 2015, čj. 5 T 72/2013-940, *Okresní soud v Chebu* uznal obžalovaného J.P. a obžalovaného P.P. vinnými přečinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 téhož zákona a odsoudil každého z nich k trestu odnětí svobody v trvání 8 měsíců, jejichž výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 18 měsíců. Rozsudkem ze dne 30. 6. 2016, čj. 7To 121/2016-987, *Krajský soud v Plzni* k odvolání obžalovaných zrušil rozsudek Okresního soudu v Chebu ze dne 28. 12. 2015, čj. 5 T 72/2013-940, ve výroku o trestech a podle § 259 odst. 3 trestního řádu znovu rozhodl tak, že obžalovaní se odsuzují k trestu odnětí svobody, a sice obžalovaný J.P. v trvání 8 měsíců a obžalovaný P.P. v trvání 6 měsíců, jejichž výkon jim byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 1 roku. Jinak zůstal napadený rozsudek beze změny. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 30. 6. 2016.

Dne 26. 7. 2016 bylo žalobci umožněno uplatnit právo podle § 174 odst. 1 písm. b) ZSP. Rozhodnutím ve věcech služebního poměru ze dne 17. 8. 2016, čj. PPR-4944-51/ČJ-2013-990131, policejní prezident podle § 190 odst. 8 ZSP změnil rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 1. 2. 2013, č. 53/2013, tak, že výrok napadeného rozhodnutí bude nadále znít: „... *propouštím podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky ... [žalobce] ... pro jednání spočívající v tom, že v přesně nezjištěné době v době od 17. 4. 2012 do 22. 4. 2012 společně s L.P. a P.P. v obci Stará Voda poblíž domu číslo popisné 177*

úmyslně odcizil zde odstavené nepojízdné osobní motorové vozidlo tovární značky Škoda Octavia Combi státní poznávací značky „... ve vlastnictví poškozené J.G., ačkoli věděl, že mu nenáleží vlastnická práva k předmětnému vozidlu a zároveň nejedná s vlastníkem vozidla, konkrétně vnikl bez použití násilí do vozidla následně poté, co P.P. uvolnil zamčený volant pomocí sekery, usedl prap. J.P. za volant tohoto vozidla a všichni tři jmenovaní vozidlo Škoda Octavia Combi státní poznávací značky ... odtáhli vozidlem Nissan Patrol, které řídil P.P. nejprve do obce Tři Sekery a následně J.P. spolu s P.P. odtáhli vozidlo Škoda Octavia Combi státní poznávací značky ... na pozemek R.T. v obci Tři Sekery - Chodovská Huť, a způsobili tak J.G. škodu ve výši nejméně 20 500 Kč, tedy svým jednáním si přisvojil cizí věc tím, že se jí zmocnil, a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou, čímž se dopustil porušení služební slibu ve smyslu § 17 odst. 3 zákona zavrženíhodným jednáním, které má znaky přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, a které je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Služební poměr skončí podle § 42 odst. 5 písm. a) zákona dnem doručení tohoto rozhodnutí.“. Proti tomuto (novému) rozhodnutí policejního prezidenta podal žalobce zdejšímu soudu aktuálně projednávanou žalobu vedenou pod sp. zn. 30A 180/2016.

Proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 6. 2016, sp. zn. 7To 121/2016, podal žalobce dovolání. Usnesením ze dne 14. 12. 2016, sp. zn. 3 TDO 1682/2016, Nejvyšší soud dovolání žalobce odmítl.

III. Žalobní body

Žalobce předně namítá neurčitost napadeného rozhodnutí a zejména nedostatečnost jeho odůvodnění. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný pouze popisuje průběh dosavadního řízení, dále cituje obsah důkazů (protokolů o výsleších, usnesení o zahájení trestního stíhání, rozsudků), cituje judikaturu, ale nedochází k téměř žádnému vyvození závěrů vztahujících se na posuzovaný případ, což je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu. Žalobce má tedy oprávněně za to, že napadené rozhodnutí nese znaky nepřezkoumatelnosti, když postrádá zdůvodnění, jakým způsobem a na základě jakých důkazů správní orgány dospěly k závěru, že v daném případě byly naplněny jednotlivé znaky skutkové podstaty trestného činu krádeže. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný pouze uvádí, že lze z prověřených skutečností dovodit, že jednání žalobce proběhlo tak, jak je vylíčeno v odůvodnění rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství Karlovarského kraje ze dne 1. 2. 2013 a naplnilo tak všechny předpoklady, které předpokládá ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) ZSP. Žalobce se s tímto neztotožňuje, jelikož podle jeho názoru došlo k nesprávnému právnímu posouzení, stejně jako procesnímu pochybení v procesu rozhodování, což vedlo k nesprávnému rozhodnutí ve věci.

V souladu s prvním předpokladem citovaného zákonného ustanovení musí být příslušník propuštěn, pokud se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu. Mezi znaky trestného činu, resp. znaky jakékoli skutkové podstaty patří zejména objekt, objektivní stránka, subjekt a subjektivní stránka. Subjektivní stránka trestného činu je tvořena souborem znaků charakterizujících vnitřní vztah pachatele ve vztahu k trestnému činu, který je mu kladen za vinu. Trestný čin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, který je kladen žalobci za vinu a který odůvodňuje zavrženíhodné jednání odůvodňující jeho propuštění, vyžaduje z hlediska subjektivní stránky spáchání tohoto činu výhradně úmyslným jednáním. Toto úmyslné jednání musí být beze zbytku prokázáno, jinak není možné mluvit o

trestném činu jako takovém. V napadeném rozhodnutí se žalovaný vypořádal se subjektivní stránkou trestného činu pouze v závěru odůvodnění, kde její naplnění dovodil z okolnosti, že žalobce byl služebním funkcionářem hodnocen jako kvalifikovaný policista se znalostmi v oblasti trestního práva, dokazování, kriminalistických metod objasňování charakteru trestné činnosti. Pouze na základě této okolnosti dovozuje přímý úmysl žalobce spáchat trestný čin krádeže, kdy uvádí, *„že je nemožné, aby nevěděl, že ve vztahu k dotčenému vozidlu Škoda Octavia existují zcela důvodné pochybnosti o případném vlastnickém právu L.P.“*. Zjevnou nesprávnost spatřuje žalobce v tom, že žalovaný dospívá v odůvodnění napadeného rozhodnutí k závěru, že žalobce spáchal trestný čin v úmyslu přímém, ale z obsahu výše uvedeného odůvodnění ovšem vyplývá, že se jednalo o úmysl nepřímý. Dále odkazuje na výpovědi spoluobviněného L.P., ve kterých uvádí, že měl údajně informovat žalobce o tom, že není vlastníkem předmětného vozidla. K tomuto žalobce uvádí, že tato okolnost vyplývající pouze z výpovědi nevěrohodného spoluobviněného P. nemůže postačovat k závěru ohledně zavinění ve formě úmyslu, tedy nemůže prokazovat vědomost žalobce o tom, že se vozidlo nenachází ve vlastnictví spoluobviněného P. V této souvislosti je ovšem nutné poznamenat, že obviněný není povinen v trestním řízení vypovídat pravdu, ale naopak může uvádět vše, co považuje za nezbytné a vhodné pro svou obhajobu. Je možné se důvodně domnívat, že jeho výpověď byla právě tímto motivována a ovlivněna, jelikož v případě prokázání skutečnosti, že se neoprávněně vydával za vlastníka vraku vozidla, by mohlo znamenat stíhání pro jiný trestný čin, u něhož je vyšší trestní sazba, popřípadě by byl souzen jako recidivista vzhledem k jeho předchozí trestné činnosti. Zároveň se na L.P., jakožto na obžalovaného nevztahují ustanovení o křivé výpovědi, jako je tomu v případě svědků, a proto mohl vypovídat křivě bez obavy trestní postižitelnosti za toto jednání. Z tohoto důvodu nemůže být tvrzení spoluobviněného P., že si žalobce byl vědom toho, že není vlastníkem vraku vozidla, považováno za relevantní a už vůbec nemůže na jeho základě být založena premisa zavinění v podobě přímého úmyslu tak, jak činí žalovaný. K nevěrohodnosti L.P. se vyjádřil rovněž Krajský soud v Plzni v usnesení ze dne 10. 9. 2014 tak, *„že je tento spoluobžalovaný Polívka obecně méně věrohodný (...) je třeba zdůraznit, že existují a přetrvávají rozpory mezi usvědčující verzí, kterou uváděl původně spoluobžalovaný P., proti popěrnému tvrzení obžalovaných bratrů P., a proto je třeba věnovat zvýšenou pozornost a prověřovat jejich obhajobu, věnovat se a provést všechny další dostupné důkazy nepřímé, a to jednak z hlediska obecné, jednak z hlediska věrohodnosti specifické dnes odsouzeného L.P.“*. Žalobce má oprávněně za to, že po něm nemohlo být rozumně požadováno, aby prověřil nebo podnikl pátrání ohledně vlastnictví vozidla, když vzhledem k tehdejší situaci se jeví zcela logické, že žalobce svému tehdy kamarádovi důvěřoval a tedy věřil tvrzení, že je vozidlo v jeho vlastnictví, zvláště když si byl vědom, že v nemovitosti, u které se vozidlo nacházelo, dříve bydlel. Žalobce neshledával na této skutečnosti nic podezřelého. Dále žalovaný odůvodňuje naplnění subjektivní stránky trestného činu krádeže tím, že žalobce měl údajně nahlížet do systému ETR, z něhož se měl dozvědět o skutečnosti, že je předmětné vozidlo nahlášeno jako odcizené. Předně je třeba zdůraznit, že by měl žalovaný zjišťovat vědomost žalobce o povaze vlastnictví vozidla k okamžiku jeho odtahu a nikoli až k pozdějším událostem. V neposlední řadě je třeba zdůraznit, že žalobce opakovaně vypovídal, že vozidlo v evidenci nevyhledával, pouze po příchodu do zaměstnání jako obvykle kontroloval nápad trestné činnosti a když zjistil, že bylo nahlášeno odcizení obdobného vozidla, tak zpanikařil a vozidlo odtáhl ke svému bratranci. S ohledem na shora uvedené nemohlo mít jednání žalobce znaky trestného činu, jelikož absentuje jeho formální znak v podobě subjektivní stránky, kdy

nutno podotknout, že žalobce v plném rozsahu popírá, že by se trestního jednání dopustil. K jiné situaci by došlo, kdyby se žalobce k úmyslnému jednání doznal, k čemuž ovšem nikdy nedošlo, a proto nemůže být v posuzovaném případě postupováno podle § 42 odst. 1 písm. d) ZSP.

Žalobce [?] se v napadeném rozhodnutí žádným způsobem nevypořádal se zbývajících třemi znaky skutkové podstaty trestného činu v rozporu s § 42 odst. 1 písm. d) ZSP. Na základě gramatického a logického výkladu citovaného ustanovení nelze pojmové znaky trestného činu omezovat pouze na subjektivní stránku a zbylé opomenout. V předmětném zákonném ustanovení se uvádí, že se musí jednat o „jednání, které má znaky trestného činu“, a nikoliv „jednání, které má některé znaky trestného činu“, z čehož pak lze učinit závěr, že je nezbytné vykládat citované ustanovení tak, že jednání musí mít všechny znaky trestného činu. Žalovaný se tedy dopouští svévole, když v napadeném rozhodnutí, v rozporu s pokynem obsaženým v rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 3. 2015, čj. 57A 105/2013-55, neuvádí jakékoli porovnání zjištěného jednání žalobce se znaky konkrétního trestného činu, tedy nijak neodůvodňuje, na základě jakých důkazů byl naplněn jednotlivý znak skutkové podstaty trestného činu. Žalovaný tedy neprovedl subsumpci zjištěného jednání žalobce pod konkrétní skutkovou podstatu trestného činu, respektive pod jednotlivé znaky skutkové podstaty, jak zavázal žalobce [zřejmě: žalovaného] Krajský soud v Plzni ve výše uvedeném rozhodnutí, a což je rovněž předpokládáno ustanovením § 42 odst. 1 písm. d) ZSP.

Dalším kumulativním předpokladem pro propuštění na základě citovaného ustanovení je způsobilost zavrženíhodného jednání ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Základním předpokladem k tomu, aby mohlo být nějaké jednání kvalifikováno jako zavrženíhodné, a to před vydáním pravomocného rozsudku, kterým je odsouzen příslušník bezpečnostního sboru, je, aby toto jednání bylo samo o sobě objektivně vnímatelné a bylo možné charakterizovat jako zavrženíhodné. V tomto případě se žalobce žádného takového jednání nedopustil. Jen stěží lze považovat samotné odtážení vraku vozidla žalobcem, který ani nebyl ve službě, v dopoledních hodinách, za jednání splňující předpoklad zavrženíhodnosti a způsobilosti ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru dle výše zmíněného ustanovení. Rovněž v tomto případě se žalovaný nevypořádává se všemi znaky skutkové podstaty, kdy ve svém odůvodnění cílí pouze na objektivní stránku trestného činu, kdy jednání žalobce projevující se ve vnějším světě je způsobilé ohrozit dobrou pověst policie. Ovšem skutek, který se stal, sám o sobě rozhodně není způsobilý ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru, jelikož pouhé odtážení vraku vozidla bez úmyslu spáchat trestný čin nesnižuje dobrou pověst bezpečnostních sborů. Trestný čin se z tohoto jednání stává až v případě vědomosti, respektive prokázání vědomosti soudem. S ohledem na shora uvedené je tedy základním předpokladem pro tento postup prokázání všech znaků trestného činu, nikoliv pouze objektivní stránky, tedy skutečnosti, že žalobce odtáhl vrak vozidla. V odůvodnění napadeného rozhodnutí v části pojednávající o způsobilosti jednání žalobce ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru se žalovaný nijak nevypořádává s vnitřním vztahem žalobce k objektivnímu jednání. Samotnému jednání žalobce bez vnitřního vztahu k němu není možné přisuzovat způsobilost ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru, a už vůbec mu nelze přisuzovat vlastnost zavrženíhodnosti.

Dále žalobce považuje za v daném případě irelevantní a účelovou žalovaným uvedenou skutečnost, že byl žalobce za spáchání přečinu krádeže pravomocně odsouzen. I když si žalobce uvědomuje, že to na rozhodnutí krajského soudu nemá vliv, tak poukazuje na to, že proti tomuto rozhodnutí podal dovolání, které připojuje k této žalobě. Skutečnost pravomocného odsouzení, označovaná v napadeném rozhodnutí jako podstatná, nemůže mít jakýkoliv vliv na rozhodnutí o propuštění žalobce, kdy vzhledem k tomu, že nebylo předchozí rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje ze dne 1. 2. 2013 zrušeno a nahrazeno novým rozhodnutím, ale bylo pouze změněno a doplněno o další důkazy. V tomto případě se dle přesvědčení žalobce musí pohlížet na stav věci v době rozhodování ředitele Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje ze dne 1. 2. 2013 a nikoliv účelově používat nové skutečnosti, které v době rozhodování nebyly známy a známy být nemohly. Takovouto argumentaci by bylo možné akceptovat pouze, pokud by žalovaný zrušil výše zmíněné rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje o propuštění žalobce a sám pak vydal nové, které by zdůvodnil právě těmito novými skutečnostmi, což ale neučinil a pouze účelově používá dříve neznámé skutečnosti a výsledky pozdějšího trestního řízení, aby odůvodnil rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje vydané 1. 2. 2013. Žalovaný rovněž účelově cituje závěry soudů učiněné v pozdějším trestním řízení, tedy nepracuje se skutečnostmi známými v době rozhodování. Žalovaný tak v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy je nutno podotknout, že v tomto rozhodnutí je odůvodňováno výše uvedené rozhodnutí vzniklé 1. 2. 2013, opírá dřívější rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Karlovarského o několik let později vzniklé podklady. Z tohoto důvodu je původní rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Karlovarského z roku 2013, které žalovaný pouze mění, neodůvodněno.

IV. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že v daném případě zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl pro rozhodnutí nezbytný. Vycházel přitom ze závazného právního názoru uvedeného v rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 3. 2015, čj. 57A 105/2013-55. Žalovaný měl možnost v odvolacím řízení napravit soudem vytýkané vady, v tomto smyslu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, čj. 6 Ads 33/2013-31, podle kterého zákonodárce v § 190 odst. 8 ZSP eliminoval zásadu dvojinstančnosti řízení ve věcech služebního poměru. Spisový materiál byl doplněn o další důkazy, které jsou napadeným rozhodnutím podrobně rozebrány. Jedná se zejména o podklady poskytnuté Generální inspekcí bezpečnostních sborů, přičemž žalobcův zmocněnec byl s rozšířeným podkladovým materiálem seznámen dne 26. 7. 2016.

Žalovaný dodržel všechny podmínky pro propuštění příslušníka stanovené v § 42 odst. 1 písm. d) ZSP. Žalobcovo jednání mělo znaky trestného činu. Je nepochybné, že vozidlo bylo vůči žalobci cizí věcí. Subjektivní stránka byla v daném případě naplněna úmyslem žalobce a je napadeným rozhodnutím podrobně rozebrána. Žalobce byl v době spáchání trestně odpovědný a přičetný. Objektem trestného činu krádeže je společenský zájem na ochraně majetku. Protiprávnost jednání žalobce je dána jeho vymezením v § 205 trestního zákoníku. V dané věci je rovněž podstatná skutečnost, že žalobce byl za jednání, které je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí, pravomocně odsouzen (rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 6. 2016, čj. 7 To 121/2016-987), přičemž jednání, které má znaky přečinu krádeže, je dostatečně identifikováno již prvostupňovým rozhodnutím, které

vycházelo z usnesení Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 30. 1. 2013, čj. GI-TC-848/2012. Žalobce věděl, jaké konkrétní jednání je mu kladeno za vinu, a měl možnost uvádět důkazy ve svůj prospěch. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami žalovaného při hodnocení důkazů.

Postup žalovaného v dané věci má současně oporu v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, čj. 10 As 87/2014-65: *„Pro rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru sice není rozhodnutí soudu o vině v trestním řízení předběžnou otázkou, která musí být zodpovězena a na které rozhodnutí vždy závisí, ale i posouzení uvedené v odůvodnění rozhodnutí, zda jednání, pro které došlo k propuštění ze služebního poměru, naplňuje znaky trestného činu, je vzhledem k autoritě soudu v trestním řízení natolik významné, že musí být k případnému návrhu propuštění příslušníka zváženo v každé fázi jakéhokoliv řízení, v němž je otázka naplnění skutkové podstaty trestného činu relevantní.“* a v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, čj. 4 Ads 89/2011-134: *„Jestliže však již zde bude v dalším řízení k dispozici pravomocný trestní rozsudek a podklady, jež si správní orgány opatřily z počátečního stádia trestního řízení, budou nakonec odpovídat skutkovému stavu v něm zjištěnému, pak žalovaná plně dostojí své povinnosti zjistit řádně a v požadovaném rozsahu skutečný stav věci, pokud bude vycházet jen z takového pravomocného rozsudku a nebude již provádět vlastní dokazování za účelem zjištění, zda jednání stěžovatele má znaky trestného činu.“*

Zavrženíhodnost žalobcova jednání a porušení služebního slibu spatřuje žalovaný v tom, že žalobce úmyslně odcizil věc, což je nepochybně v rozporu se zákonnými a etickými požadavky kladenými na příslušníky bezpečnostních sborů. Žalobce se ve služebním slibu mimo jiné zavázal k tomu, že bude důsledně dodržovat právní a služební předpisy. Základním úkolem příslušníka bezpečnostního sboru je podílet se na objasňování a postihu protiprávního jednání jiných osob. Je zřejmé, že autorita policisty pravomocně odsouzeného za úmyslný trestný čin bude v očích veřejnosti v podstatě nulová.

Žalovaný neměl pochybnosti ani o důvěryhodnosti svědka P., když soud v rozsudku ze dne 30. 6. 2016, čj. 7 To 121/2016-98, uvedl, že výpověď svědka P. je podporována i dalšími v řízení provedenými důkazy, zejména motivací žalobce, který pro opravu svého osobního vozidla potřeboval „levné“ náhradní díly.

Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhuje, aby Krajský soud v Plzni podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

V. Repliká

Žalobce zásadně nesouhlasí s tím, že by žalovaný napravil vady svého předchozího rozhodnutí ze dne 25. 6. 2013, čj. PPR-4944-9/ČJ-2013-990131, když nedostatečně akcentoval závěry Krajského soudu v Plzni obsažené v rozsudku ze dne 25. 3. 2015, čj. 57A 105/2013-55. Žalovaný se tedy zejména nijak nevypořádal s právně závazným názorem Krajského soudu v Plzni ve výše uvedeném rozsudku, který je v souladu s judikátem Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2006, čj. 7 Ca 104/2015-26, publikovaným pod č. 1422/2007 Sb. NSS, kdy správní orgán musí opřít své rozhodnutí zejména o původní důkazy, které sám provede. Napadené rozhodnutí se však žalovaný snaží účelově opřít zejména o

skutečnost, že již byl žalobce za spáchání přečinu krádeže pravomocně odsouzen. Touto okolností ale v žádném případě nelze odůvodnit napadené rozhodnutí, které pouze mění původní rozhodnutí žalobce [?], které bylo ze stejných důvodů, které jsou i nyní v žalobě žalobcem namítány (nedostatečné odůvodnění, nedostatečné skutkové zjištění věci), zrušeno. Právě s ohledem na tuto zcela zásadní okolnost, že se žalobce [?] snaží dodatečně zhojit již zrušené vadné rozhodnutí tím, že jej následně s odstupem více jak tří let a účelově doplní o nové skutečnosti, které v době rozhodování nebyly známy a známy být ani nemohly, považuje žalobce dané rozhodnutí jako nesprávné a do jisté míry i nepřezkoumatelné.

Žalobce rovněž zásadně nesouhlasí s tím, že by žalovaný v napadeném rozhodnutí dodržel všechny podmínky pro propuštění příslušníka stanovené v § 42 odst. 1 písm. d) ZSP, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce nijak nepodřazuje jednání žalobce k jednotlivým znakům konkrétního trestného činu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž nijak nevyplyvá, z jakých provedených důkazů dovozuje žalovaný naplnění toho kterého znaku skutkové podstaty trestného činu. Žalobce [?] až nyní ve vyjádření k žalobě ze dne 23. 11. 2016 zmiňuje objekt jakožto další obligatorní znak skutkové podstaty trestného činu, který ale v napadeném rozhodnutí absentuje. Napadené rozhodnutí žalovaného rovněž postrádá subsumpci zbylých obligatorních znaků skutkové podstaty, jak zavázal žalobce Krajský soud v Plzni ve výše uvedeném rozhodnutí, a což je rovněž předpokládáno ustanovením § 42 odst. 1, písm. d) ZSP. Rovněž tvrzení žalovaného, že jednání, které má znaky přečinu krádeže, je dostatečně identifikováno v prvostupňovém rozhodnutí, naprosto odporuje závěrům obsaženým ve shora citovaném rozsudku Krajského soudu v Plzni, který vytýká správním orgánům zejména nedostatečné zjištění skutkového stavu věci, na základě čehož posléze ani nemohlo dojít k podřazení jednání žalobce pod jednotlivé znaky konkrétního trestného činu. Krajský soud na str. 13 výše uvedeného rozsudku uvádí: „v napadeném rozhodnutí absentuje také jakékoliv porovnání zjištěného jednání žalobce se znaky konkrétního trestného činu, a to včetně náležitého zdůvodnění toho, jakým způsobem a na základě jakých důkazů správní orgány dospěly k závěru, že v daném případě byly naplněny jednotlivé znaky skutkové podstaty toho kterého trestného činu.“ Je tedy naprosto mylné usuzovat, že již prvostupňové rozhodnutí obsahovalo řádnou subsumpci jednotlivých znaků přečinu krádeže, jak uvádí žalovaný.

Rovněž žalobce považuje za důležité zdůraznit, že se žalovaný nijak nevypořádal s obligatorním předpokladem propuštění příslušníka podle § 42 odst. 1 písm. d) ZSP, kdy jednání, kterého se příslušník dopustil, musí být kvalifikováno jako zavrženíhodné s tím, že musí být navíc způsobilé ohrozit dobré jméno bezpečnostního sboru. Jednání, kterého se žalobce dopustil, ale rozhodně nenese znaky zavrženíhodnosti, natož, aby samotné odtahení vaku vozidla žalobcem během dne po jeho pracovní době v civilním oblečení bylo schopno jakkoliv ohrozit dobré jméno bezpečnostního sboru. Žalobce má za to, že účelem tohoto ustanovení je postihnout jakékoliv jednání příslušníka bezpečnostního sboru, které je pro společnost zcela nepřijatelné, tedy zejména jednání s vysokou společenskou nebezpečností. Jednání žalobce tak, jak ho žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal, ale rozhodně nevykazuje shora uvedené znaky a tudíž ho nelze v žádném případě považovat za zavrženíhodné a způsobilé ohrozit dobré jméno bezpečnostního sboru.

Závěry učiněné Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 19. 1. 2012, čj. 4 Ads 89/2011-134, by byly aplikovatelné na daný případ pouze za předpokladu, že by žalovaný vydal nové rozhodnutí, ve kterém by žalobce propustil ze služebního poměru, a to nikoliv se zpětnou účinností, což se účelově snažil učinit napadeným rozhodnutím, když původní rozhodnutí pouze změnil a doplnil o další podklady. V posuzovaném případě tedy rozhodně nelze dovodit, že by žalovaný plně dostál své povinnosti zjistit řádně a v požadovaném rozsahu skutečný stav věci, když se snaží odkazovat v odůvodnění svého rozhodnutí na pravomocný trestní rozsudek. Tento pravomocný rozsudek, i když s ním žalobce nesouhlasí a podal dovolání k Nejvyššímu soudu, vydán bezesporu byl, tudíž by opravdu nyní připadalo v úvahu propuštění žalobce, ale to nikoliv na základě ustanovení § 42 odst. 1 písm. d), jak se žalovaný snaží opakovaně a účelově činit, ale na základě § 42 odst. 1 písm. a) ZSP.

VI. Jednání před soudem

Při jednání před soudem dne 18. 10. 2017 účastníci řízení setrvali na svých výše zrekapitulovaných argumentacích.

VII. Posouzení věci krajským soudem

Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

K tomu se odborná literatura vyslovila tak, že „*Okamžik „rozhodování správního orgánu“ je třeba chápat jako vydání rozhodnutí (srov. § 71 SŘ), kdy rozhodnutí nabývá tzv. platnosti a správní orgán je jím nadále vázán. Nemusí být ani tak určující, kdy a za jakého skutkového a právního stavu bylo zahájeno řízení před správním orgánem, nýbrž je důležitá podoba (stav) právní úpravy a zjištěný stav věci v době, kdy rozhodoval správní orgán, a to správní orgán v posledním stupni [srov. § 68 písm. a) a § 69 SŘS], jehož rozhodnutím se celé řízení (pravomocně) ukončuje. Řízení před správními orgány totiž obecně tvoří jeden procesní celek.*“ (Lukáš Potěšil a kol.: Soudní řád správní. Komentář. 1. vyd. Praha 2014, str. 676).

Jestliže soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu zruší pouze rozhodnutí odvolacího správního orgánu (a nikoli též rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) a věc mu vrátí k dalšímu řízení, vrací se věc do procesního stadia odvolacího řízení.

Podle § 50 odst. 2 věty první správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Toto ustanovení se obdobně použije i pro odvolací řízení (§ 93 odst. 1 správního řádu). V odvolacím řízení může podklady pro vydání rozhodnutí opatřovat správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal (§ 86 odst. 2 věta druhá správního řádu), a/nebo odvolací správní orgán.

Podle § 180 odst. 1 ZSP je služební funkcionář povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Toto ustanovení se obdobně použije i pro řízení o odvolání podle zákona o služebním poměru. V řízení o odvolání podle zákona o služebním poměru může potřebné podklady pro rozhodnutí opatřovat služební funkcionář, který

napadené rozhodnutí vydal, a/nebo služební funkcionář nadřízený služebnímu funkcionáři, který napadené rozhodnutí vydal.

Způsoby rozhodnutí odvolacího správního orgánu jsou upraveny obecně zejména v § 90 správního řádu a speciálně v § 190 odst. 8 ZP.

Podle § 90 odst. 1 písm. c) částí věty před třetím středníkem správního řádu jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem.

Podle § 190 odst. 8 věty druhé ZSP jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změnit nebo zrušit a řízení zastavit, popřípadě rozhodnutí nebo jeho část zrušit a věc vrátit k novému projednání služebnímu funkcionáři, který napadené rozhodnutí vydal; jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí.

K nepřipustnosti změny rozhodnutí z důvodu ztráty možnosti odvolat se se odborná literatura vyslovila takto: „*Důvodem, pro který správní řád vylučuje v takovém případě změnu správního rozhodnutí odvolacím orgánem, je skutečnost, že proti rozhodnutí odvolacího orgánu se již nelze dále odvolat, tedy podat řádný opravný prostředek, neboť správní řízení je dvouinstanční (§ 91 odst. 1 věta první) a účastník řízení nemůže změnou správního rozhodnutí, která by byla v jeho neprospěch ..., přijít o možnost proti takové změně rozhodnutí brojit.*“ (Josef Vedral: Správní řád. Komentář. 2. vyd. Praha 2012, str. 770), „*Toto omezení zabraňuje tzv. překvapivým rozhodnutím, kdy by např. odvolací správní orgán rozšířil sankční řízení na další skutkové podstaty správních deliktů, neboť proti „přidaným“ skutkovým podstatám správních deliktů by již účastník neměl možnost podat odvolání, což je v rozporu se zásadou dvojinstančnosti správního řízení.*“ (Luboš Jemelka a kol.: Správní řád. Komentář. 4. vyd. Praha 2013, str. 439) a „*Tím se zamezuje vydávání překvapivých rozhodnutí, vůči kterým by účastník nemohl brojit řádnými opravnými prostředky. Odvolací správní orgán nemůže změnit napadené rozhodnutí tak, že účastníkovi řízení „vezme jeden stupeň“. Nelze kupř. uložit sankci přísnější.*“ (Lukáš Potěšil a kol.: Správní řád. Komentář. 1. vyd. Praha 2015, str. 460).

V daném případě ředitel Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje rozhodl o propuštění žalobce ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky podle § 42 odst. 1 písm. d) ZSP. Skutek, pro nějž byl žalobce propuštěn ze služebního poměru, je vymezen v odůvodnění rozhodnutí tohoto služebního funkcionáře. Policejní prezident odvoláním napadené rozhodnutí změnil tak, že ponechav důvod propuštění ze služebního poměru, tj. § 42 odst. 1 písm. d) ZSP, doplnil předmětný skutek (v upřesněné podobě) a jeho právní kvalifikaci do výrokové části rozhodnutí služebního funkcionáře ve věcech služebního poměru ze dne 1. 2. 2013, č. 53/2013. Jelikož odvolací orgán nijak nevybočil z mezí předmětu řízení, o němž se řízení vedlo, nemohla změna rozhodnutí přivodit žalobci újmu z důvodu ztráty možnosti odvolat se, neboť žalobce nepřišel o možnost brojit proti důvodu propuštění

ze služebního poměru, nebylo vydáno tzv. překvapivé rozhodnutí a skutková podstata žalobcova jednání byla toliko upřesněna, nikoliv však rozšířena.

K otázce dvojinstančnosti řízení ve věcech služebního poměru ovšem zaujal Nejvyšší správní soud tento názor: „Zákonodárce v § 190 odst. 8 in fine zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, eliminoval zásadu dvojinstančnosti řízení ve věcech služebního poměru. Připustil tak situaci, že účastník řízení může změnou rozhodnutí služebního funkcionáře v odvolacím řízení, která by byla v jeho neprospěch, přijít o možnost brojit proti takové změně rozhodnutí prostřednictvím řádného opravného prostředku.“ (rozsudek ze dne 27. 11. 2015, čj. 6 Ads 33/2013-31). V odůvodnění tohoto rozsudku k tomu Nejvyšší správní soud uvedl, že „Podle § 190 odst. 8 in fine zákona o služebním poměru má odvolací orgán možnost napadené prvostupňové rozhodnutí buď změnit, anebo zrušit a řízení zastavit; „jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí.“. To, že zrušení předmětného rozhodnutí a jeho vrácení prvostupňovému orgánu služební zákon nepřipouští, zmiňuje též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. března 2010, č. j. 3 Ads 112/2009-53, který v odůvodnění svého rozhodnutí citoval již krajský soud: „z citace § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru je zřejmé, že odvolací orgán má pouze tři možnosti, jak o podaném odvolání rozhodnout: buď jej zamítnout a napadené rozhodnutí potvrdit, nebo rozhodnutí změnit, anebo jej zrušit a řízení zastavit.“. Zákonodárce tak v novém zákoně o služebním poměru výslovně vyloučil možnost služebního funkcionáře rozhodujícího o odvolání napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení. Zákon tedy v podstatě eliminoval dvojinstančnost řízení ve věcech služebního poměru a připustil situaci, že účastník řízení může změnou rozhodnutí služebního funkcionáře v odvolacím řízení, která by byla v jeho neprospěch, přijít o možnost brojit proti takové změně rozhodnutí prostřednictvím řádného opravného prostředku. Taková právní úprava z důvodů výše uvedených nepřipustná není.“.

Za této situace tak může zdejší soud konstatovat, že žalovaný správní orgán by v přezkoumávané věci nepostupoval v rozporu se zákonem ani tehdy, kdyby změnou odvoláním napadeného rozhodnutí u žalobce z důvodu ztráty možnosti odvolat se došlo k újmě.

Rozsudkem ze dne 25. 3. 2015, čj. 57A 105/2013-55, Krajský soud v Plzni předchozí rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 25. 6. 2013, čj. PPR-4944-9/ČJ-2013-990131, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Věc se vrátila do procesního stadia odvolacího řízení. V řízení o odvolání může odvolací správní orgán opatřovat další podklady pro vydání rozhodnutí [srov. § 90 odst. 1 písm. c) část věty mezi druhým a třetím středníkem: „pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem“].

Zároveň je správní orgán v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Vázanost správního orgánu se týká jak důvodu, o nějž se opírá zrušující výrok, tak názoru soudu na další postup. Vázanost správního orgánu právním názorem soudu ovšem neplatí zcela absolutně. Tato vázanost může být výjimečně prolomena v důsledku nových skutkových zjištění nebo při změně právní úpravy (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 11. 2000, sp. zn. 7 A 57/99, publikovaný v SJS pod č.

861/2001). Tyto závěry potvrdil i Nejvyšší správní soud ve své judikatuře, např. v rozsudcích ze dne 18. 6. 2004, čj. 2 Ads 16/2003-56, ze dne 23. 9. 2004, čj. 5 A 110/2002-25, ze dne 18. 9. 2003, čj. 1 A 629/2002-25, ze dne 9. 10. 2008, čj. 2 Afs 80/2008-67, a ze dne 13. 5. 2010, čj. 6 Ads 172/2009-45. V daném případě byly zjištěny nové skutečnosti. Žalovaný správní orgán tak mohl právní názor soudu modifikovat. Modifikace právního názoru soudu se týkala ne důvodu, o nějž se opírá zrušující výrok, nýbrž názoru soudu na další postup. Smyslem § 78 odst. 5 s. ř. s. je požadavek dostatečné právní jistoty účastníků v konkrétním právním řízení – pokud je autoritativně nějaký názor vysloven, účastník musí mít jistotu, že jej bude rovněž i dbáno. V přezkoumávané věci však nemohlo dojít k porušení právní jistoty adresátů veřejné správy, neboť to, oč se zrušení rozhodnutí správního orgánu opíralo, bylo v dalším řízení respektováno, a k odchýlnému řešení bylo – při vázanosti prvním – přistoupeno toliko vzhledem k tomu, že správní orgán měl nově k dispozici pravomocná rozhodnutí trestních soudů.

V době od zrušení předchozího do vydání nového rozhodnutí odvolacího orgánu byl žalobce pravomocně odsouzen za přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku (rozsudek Okresního soudu v Chebu ze dne 28. 12. 2015, čj. 5 T 72/2013-940, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 6. 2016, čj. 7To 121/2016-987).

V analogické situaci došel Nejvyšší správní soud, jak se toho dovolává žalovaný, k tomuto názoru: „*Jestliže již zde bude v dalším řízení k dispozici pravomocný trestní rozsudek a podklady, jež si správní orgány opatřily z počátečního stádia trestního řízení, budou nakonec odpovídat skutkovému stavu v něm zjištěnému, pak žalovaná plně dostojí své povinnosti zjistit řádně a v požadovaném rozsahu skutečný stav věci, pokud bude vycházet jen z takového pravomocného rozsudku a nebude již provádět vlastní dokazování za účelem zjištění, zda jednání stěžovatele má znaky trestného činu. V takovém případě se bude žalovaná zabývat pouze splněním zbývajících dvou podmínek pro propuštění stěžovatele ze služebního poměru uvedených v § 42 odst. 1 písm. d) služebního zákona a posoudí, zda jednání mající znaky trestného činu je zavrženíhodné a zda je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.*“ (rozsudek ze dne 19. 1. 2012, čj. 4 Ads 89/2011-134).

V daném případě podklady, které si správní orgány opatřily z počátečního stádia trestního řízení, odpovídají skutkovému stavu zjištěnému v rozsudku Okresního soudu v Chebu ze dne 28. 12. 2015, čj. 5 T 72/2013-940, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 6. 2016, čj. 7To 121/2016-987. Žalovaný správní orgán byl proto oprávněn vycházet z takového pravomocného rozsudku a nebyl povinen provádět vlastní dokazování za účelem zjištění, zda jednání žalobce má znaky trestného činu. I když v touto žalobou napadeném rozhodnutí žalovaného je v daném ohledu pojednáno spíše o skutkových okolnostech případu než o jeho právním posouzení, nelze vzhledem k citovanému názoru kasačního soudu a k výše zdůvodněnému průlomů do vázanosti správního orgánu názorem soudu obsaženým v jeho zrušujícím rozsudku shledat důvodnou žádnou z žalobcových námitek uplatněných proti posouzení inkriminovaného jednání žalobce jako jednání, které má znaky trestného činu.

Potenciálně důvodné žalobní body se tedy co do předmětného jednání mohou týkat toliko jeho zavrženíhodnosti a způsobilosti ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.

K tomu *ředitel Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje* v rozhodnutí ve věcech služebního poměru ze dne 1. 2. 2013, č. 53/2013, uvedl, že nejprve hodnotil otázku, zda jmenovaný svým jednáním porušil služební slib. Služební slib je obsažen v § 17 odst. 3 ZSP. V tomto slibu příslušník bezpečnostního sboru slíbil na svou čest a svědomí, že při výkonu služby bude důsledně dodržovat právní a služební předpisy. Bude se vždy a všude chovat tak, aby svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru. Tento závazek však nesplnil, jak vyplývá ze skutečností uvedených výše. Zvláštnost postavení policisty ve společnosti dané mu svěřenými pravomocemi musí být vyvážena jeho smyslem pro povinnost dodržovat právní předpisy, služební předpisy a rozkazy a nezneužívat svého postavení, přičemž veřejností je očekáváno, že se tak policisté budou chovat. S ohledem na tyto argumenty lze dovodit, že jednání jmenovaného lze zcela zřejmě označit za zavrženíhodné. Další úvaha služebního funkcionáře vedla k hodnocení, zda jednání jmenovaného je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Dobrá pověst bezpečnostního sboru je závislá nejen na kvalitě služeb poskytovaných občanům, ale také na chování, vystupování a autoritě příslušníků bezpečnostního sboru. S ohledem na tento názor lze dovodit, že dobrá pověst bezpečnostního sboru je do značné míry závislá na názoru a hodnocení veřejnosti. Názor veřejnosti negativně ovlivňuje každý skutek, kdy policista na jedné straně vyžaduje od občanů dodržování zákonů a s využitím zákonných prostředků jej vymáhá a na druhé straně sám zákonné normy porušuje. Veřejností jsou takové případy velmi citlivě vnímány, což platí i v tomto případě u jmenovaného.

K témuž *policejní prezident* v touto žalobou napadeném rozhodnutí ve věcech služebního poměru ze dne 17. 8. 2016, čj. PPR-4944-51/ČJ-2013-990131, uvedl, že obsahem pojmu zavrženíhodné jednání je zásadně vždy jednání příslušníka bezpečnostního sboru, které se vyznačuje tím, že „... výrazně odporuje morálním zásadám, svědčí o závažném morálním narušení jednající osoby, ukazuje na její značnou bezohlednost k zájmům jiných osob, vyhraněné sobectví, zjevnou neúctu a přezíravost k jiným osobám apod. Zavrženíhodnost tedy vyjadřuje ostrý morální odsudek ...“ (z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 1. 2012, čj. 7 Tdo 18/2012-45). Odvolací orgán se s tímto názorem ztotožňuje, avšak současně zdůrazňuje, že vlastní judikurní rozhodnutí se vztahuje k trestněprávnímu jednání a míra zavrženíhodnosti jednání ve smyslu § 42 odst. 1 písm. d) ZSP je logicky vyžadována na nižší úrovni než ve vztahu k trestněprávnímu jednání. Samotná zavrženíhodnost jednání se totiž vztahuje k tomu, do jaké míry je v rozporu se zákonnými a etickými požadavky na příslušníka bezpečnostního sboru, tudíž i k vnímání Policie České republiky společností. Rovněž v tomto směru lze citovat judikaturu Nejvyššího správního soudu: „*Svým chováním v době služby i mimo tuto dobu totiž příslušník Policie České republiky ovlivňuje pověst a věrohodnost policie jako instituce, ale rovněž vážnost každého jednotlivého policisty. Jednání a chování policisty, pokud je v rozporu se závazkem přísahy chovat se čestně, statečně a ukázněně, tak může nepochybně – s ohledem na panující názory morální a společenské – stavět Policii České republiky do nepříznivého světla. Evidentním smyslem tohoto závazku je vyvarovat se všeho, co by mohlo zmenšit důvěru a úctu, kterou postavení příslušníka Policie České republiky vyžaduje.*“ (srov. rozsudek ze dne 6. 1. 2006, čj. 6 As 60/2004-56).

K těmto atributům jednání majícího znaky trestného činu byly soudní praxí vysloveny zejména tyto názory: „*Stěžovatelka se při složení služební přísahy podle § 6 odst. 2*

služebního zákona zavázala k čestnému, statečnému a ukázněnému chování a k ochraně práv občanů, a to nejen při plnění služebních povinností, ale i v rámci běžného života. Odcizením zboží v obchodě se však od takto požadovaného chování výrazně odchylovala, neboť ústavně zaručené právo na vlastnictví majetku nejenže nechránila, nýbrž ho přímo flagrantním způsobem porušila, v důsledku čehož významně oslabilo důvěru občanů v plnění úkolů Policie České republiky morálně bezúhonnými příslušníky. Proto v odcizení slunečních brýlí v obchodě stěžovatelkou je ve shodě se závěry ředitele žalované i Městského soudu v Praze nutné spatřovat porušení služební přísahy zavrženíhodným jednáním, které je způsobilé ohrozit dobrou pověst policie.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2009, čj. 6 Ads 25/2009-87, publikovaný pod č. 1875/2009 Sb. NSS) a „Mezi ust. § 42 odst. 1 písm. a) a b) služ. zák. na straně jedné a ust. § 42 odst. 1 písm. d) služ. zák. na straně druhé existuje vzájemná spojitost. Pokud pak § 42 odst. 1 písm. d) služ. zák. jako důvod pro propuštění ze služebního poměru uvádí zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru, zahrnuje tato skutková podstata jak jednání, která mají znaky trestných činů úmyslných, tak jednání, která mají znaky trestných činů nedbalostních. V souvislosti tohoto ustanovení s § 42 odst. 1 písm. a) a b) služ. zák. pak krajský soud dospěl k závěru, že korekce tvrdosti následků předmětného jednání spočívající v posuzování otázky, zda je předmětné jednání způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru, má místo jen u jednání naplňujícího znaky trestného činu spáchaného z nedbalosti [jako v případě skutkové podstaty podle § 42 odst. 1 písm. b) služ. zák.], nikoli však u jednání naplňujícího znaky trestného činu spáchaného úmyslně [shodně s formulací skutkové podstaty podle § 42 odst. 1 písm. a) služ. zák.].“ (rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 10. 2010, čj. 22 Ca 177/2009-47, publikovaný pod č. 2269/2011 Sb. NSS).

Vzhledem k uvedenému soud nesouhlasí s žalobcovou námitkou, že se žalovaný nijak nevypořádal s obligatorním předpokladem propuštění příslušníka podle § 42 odst. 1 písm. d) ZSP, kdy jednání, kterého se příslušník dopustil, musí být kvalifikováno jako zavrženíhodné s tím, že musí být navíc způsobilé ohrozit dobré jméno bezpečnostního sboru. Soud tu musí zdůraznit, že v přezkoumávané věci nejde o „pouhé odtažení vraku vozidla bez úmyslu spáchat trestný čin“, nýbrž o to, že žalobce úmyslně odcizil odstavené nepojízdné motorové vozidlo ve vlastnictví jiné osoby, ačkoli věděl, že mu nenáleží vlastnická práva k předmětnému vozidlu a zároveň nejedná s vlastníkem vozidla. Soudní praxe se ustálila na tom, že u příslušníků bezpečnostních sborů se za zavrženíhodné považuje i jednání, které by jinak nemuselo vykazovat vysokou míru škodlivosti pro společnost (srov. výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2009, čj. 6 Ads 25/2009-87). Žalobce namítá, že k předmětnému jednání došlo během dne po jeho pracovní době v civilním oblečení. Jednání příslušníka Policie České republiky i za uvedených okolností je všem podle názoru soudu způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru, neboť soudní praxe se ustálila rovněž na tom, že „není akceptovatelné, aby se celník [nebo jiný příslušník bezpečnostních sborů] choval v souladu s přísahou [nyní: v souladu se služebním slibem] pouze v rámci své pracovní doby, resp. výkonu svého povolání, zatímco v osobním a soukromém životě by porušoval právní předpisy bez jakýchkoliv důsledků pro jeho profesi“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, čj. A 8/2003-32, publikovaný pod č. 231/2004 Sb. NSS). Byť se jedná o názor vyslovený k předchozí právní úpravě, lze jej bezpochyby aplikovat také na právní úpravu současnou. A kdyby se předmětná otázka

posuzovala na základě shora uvedeného názoru Krajského soudu v Ostravě (jde o názor krajského soudu, který byl povýšen do Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu), pak by zde podmínka spočívající ve způsobilosti jednání ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru byla bez dalšího naplněna, protože trestný čin krádeže lze spáchat toliko úmyslně (§ 205 ve spojení s § 13 odst. 2 trestního zákoníku). Ani žalobcovy námitky zpochybňující zavrženíhodnost jednání a jeho způsobilost ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru tudíž nelze shledat důvodnými.

Pro úplnost soud dodává, že žalobce namítal nepřezkoumatelnost touto žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Takové vady však soudem zjištěny nebyly. Policejní prezident se přezkoumatelným způsobem vypořádal s námitkami žalobce. Důvody jeho rozhodnutí jsou vyloženy úplně, určitě, nerozporně a dostatečně. Celek tvořený rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 1. 2. 2013, č. 53/2013, ve spojení s rozhodnutím policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 17. 8. 2016, čj. PPR-4944-51/ČJ-2013-990131, nelze pokládat za nepřezkoumatelný ani pro nedostatek důvodů, ani pro nesrozumitelnost.

VIII. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán však žádné náklady řízení neuplatnil, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 18. října 2017

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.